

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Организма Културно-Просвѣтното Икономическо Дружество Варненски Коренякъ

Брой 1 лв.	Год. абонаментъ 25 лв. Излиза двуседмично	Редакция и администрация въ клуба — Варна, 6-й Септември № 29.	Обявления се приематъ по споразумение	Брой 1 лв.
---------------	--	---	--	---------------

Поклонъ предъ Васъ, Приморци!

По страшнитъ полета на бранъ и на честъта, Вий, Приморци, съ гордия устремъ на безстрашни лъвове, съ презрение къмъ неумолимата смъртъ, съ възвишенъ духъ на великани, съ геройски жаръ и съ вѣра въ Вашитъ сили, се сражавахте за величието на българския народъ, осѣяхте тѣзи полета съ Вашитъ свещени кости и ги оросихте съ Вашата юнашка кръвъ, като мълвѣхте:

„Сладко е да се мре за родината“! Вашитъ геройски подвизи ще пребждатъ вѣчно! Тѣ ще служатъ, като ржководни звезди, блестящи въ родния небосводъ, на бждещитъ поколѣния, за беззаветната и предана служба на родината и ще ги вдѣхновяватъ къмъ смѣли и велики дѣла за благо на цѣлокупния български народъ! Отъ всѣка капка кръвъ, пролѣта отъ Васъ, Приморци, въ полетата на бранъ, ще възкрѣснатъ юнаци, герои-приморци, които ще възкликнатъ:

„Въ душитъ съ доблестъ, съ мечъ, огънь въ ржката, Съ борби, за кои нѣма спиръ и край, ще видимъ вѣвъ дни бждещи мѣздата, що чакаме, надъ насъ да възсияй“!

Приморци—покойници! Този величественъ паметникъ на вѣчна и безсмъртна слава, който се взема по нашия роденъ край, свидетелствува за дълбоката почитъ къмъ Вашата свѣтла и скъпа за всички ни паметъ!

Вашитъ безсмъртни и свѣтли имена, които личатъ по величавия паметникъ, ще вдѣхновяватъ бждещитъ приморци съ завета:

„България надъ всичко и за нея сладко е да се мре“!

Поклонъ предъ Васъ, Приморци!

ЕДИНЕНИЕ

Къмъ единение, Варненци! Ние отправяме този искренъ и сърдеченъ позивъ, защото въ това искрено единение е нашата сила, която ще се насочи, приобщена къмъ тази на общинската стопанска управа, къмъ въздигане на западналия нашъ кжтъ въ стопанско, икономическо отношение, къмъ възможното по добрене поминъка на гражданството, и въобще къмъ увеличаване благосъстоянието на града. Тази истина трѣбва отъ всяко да се разбере и да се възприеме. Това състояние ще се постигне, както изложихме погоре, съ единение на всички варненци подъ знамето на културното просвѣтно Д-во „Варнен-

ски Коренякъ“, които могатъ да мислятъ трезво, които да чувствуватъ тази неотложна нужда, тази възпища потребностъ, да съзнаватъ, че всичко се постига съ сплотеностъ, съ единение. Стига колебание! сплотете се, варненци, подъ величественъ стягъ на „Варненски Коренякъ“, за да имаме единенъ духъ, за да обединимъ всички свои творчески сили въ едно мощно, несъкрушимо цѣло, което съ своето творчество, съгласувано съ разумното творчество на мѣродавнитъ общински фактори, да даде новъ тласкъ къмъ по-добрене поминъка на гражданството, да постави лътовещето си на завидна висота. Кой

не е прочелъ многозначителнитъ думи, поставени на фасадата на Народното въбрание: „Съединението прави силата“? — Кой не помни думитъ на Ханъ Кубратъ къмъ своитъ синове, че ако сж сплотени, съединени, като спонъ прѣчки, никой не може да ги сломи? Този девизъ трѣбва да бжде и на варненците, защото тамъ е залогътъ на подобрението участъта на града ни. Е добре, ако съзнаваме тази истина, защо има варненци, които стоятъ още вгнъ отъ нашата сръда, които се колебаятъ? Нима у тяхъ не се е породило туй съзнание? Стига колебание! Стига дрѣмота! Стига равнодушие! Сжстете редовитъ, да си подадемъ ржка, спомняйки великия лозунгъ, че въ единение е нашата сила и ще можемъ по този начинъ да изпълнимъ благородната и възвишена целъ, осветена въ устава на Д-вото. Тази наша искрена готовностъ, нека се посрещне съ радостъ, защото и ние сме чада на този градъ и милѣмъ за неговото благосъстояние. Съ твърда вѣра въ бждещото, нека влѣмъ нова струя на кръвъ въ Д-вото, да му дадемъ новъ животъ и плътъ за благо на западналия ни край.

Нека почитаемото настоятелство на Д-вото почне отново усилено културно просвѣтна дейностъ въ изпълнение на изричната повеля на устава! Нека тази дейностъ да постави варненците да се сжстятъ тѣсно свързани, огръвани и сгрѣвани просвѣтно и културно и по този начинъ, сплотени и единени, да принесатъ своята скромна лепта за преодоляване сръдствата, прѣчащи за бързото процвѣтяване на скъпия имъ градъ и осъществяване на благородната имъ и възвишена целъ.

ВАРНА въ 1829 година.

Отъ Вел. Йордановъ

(продължение отъ брой 8)

Арменскиятъ митрополитъ не се ползува, както се вижда, съ толкова многочислено паство, както грѣцкия първосвещеникъ. Той ме прие при присѣтствието само на двама църковни служители, угости ме съ сладко, кафе, лула тютюнъ и ми даде водачъ да обходя и прегледамъ арменската църква. Всичко това е хубаво; но тишината и уединена Армения ме въздигна толкова близо до моята главна целъ, колкото и оная неразбрана блѣскотия, съ която ме угости шумната Гърция.

За да довърша тоя безцвѣтенъ, но вѣренъ очеркъ на Варна, мене

ми остава да ви покажа и вътрешния видъ на тукашната кжща. По квартирата, която заемамъ азъ, вие може да си съставите понятие за изяществото на турската архитектура. На другия день следъ моето пристигане въ Варна, мене ме отведоха на квартира въ бедна, тѣсна, полуразрушена грѣцка кжщурка, съседна съ квартирата на генералъ Г. — нѣщо, което бѣ за мене много приятно. Единъ отъ адютантитъ на генерала ме поведе по една тѣсна и извънредно стрѣмна стълба къмъ тѣсно сайванче, или на открита галерия, ако ви е угодно да почетете и наречете съ това название нѣколко дѣски, разположени по цѣлата дължина на вътрешнитъ стени на кжщата. На единия и на другия край на тая галерия е наредено по едно жилище. Хазанитъ, изморени отъ постотни квартиранти, бѣха, както можете да си представите, не особно зарадвани отъ новия си квартирантъ. Възгласихъ, които образували диванъ около цѣлата стая и рогозкитъ, които, вмѣсто килими, я украсявали, бѣха изнесени. — Каква пустота! възкликнахъ азъ, като влѣзохъ въ тая грѣцка стая. Какво е въ сравнение съ нея оная сърдечна пустота, — мжчителница на нѣкои отъ нашитъ поети — страници въ родителски домъ, Чайлдъ Хароловци въ нѣкой полкъ или канцелария! Измазана съ варъ, стаята е обръната съ прозорцитъ къмъ двора, счупенитъ стѣкла сж залѣпени съ книга, и свѣтлината прониква въ стаята само чрезъ вратата и безчисленитъ разтрози на стени, тавана и глинения подъ, превърнатъ почти на летещъ прахъ. Близо до вратата се издига булото на огромна камина, която служи само за да се кладе огънь, но почти никакъ не се сгрѣва стаята, защото трѣбватъ на турскитъ печки никога не се затварятъ, като нашитъ

Като се настанихъ въ тая великолепна стая, азъ преди всичко взехъ да се грижа за мобилирането ѝ. Наскоро една вехта безобразна маса, подобна и по цвѣтъ и по форма на окадения питийски триножникъ, две столчета и креватъ украсиха моитъ чертози. На масата разложихъ книгитъ си, хартия и пр., а стени, украсихъ съ картини на България и Румелия, що носѣхъ съ себе си.

Като ви запознахъ по тоя начинъ съ неодушевенитъ предмети, азъ се считамъ длъженъ да кажа и нѣколко думи за живата мебелъ на моята квартира; въ това качество азъ ви моля да обикнете моя хазанъ. Безъ да се гледа на решителното свое отвращение къмъ квартиранти, той не се забави да ме посети. Като се подмѣсти подъ булото на камината и, като запуши, безъ всѣкакви забикалки, своята лула, този добъръ човѣкъ затѣкми съ мене най-дружеска конференция. Азъ говорѣхъ по руски, той — по турски и по грѣцки. Дали се разбрахме добре, за това не мога да съобща; но дрста е това, че като приказвахме повече отъ часъ, ние се раздѣлихме като най-добри приятели. Подобно многоговорене е

изключение въ Варна, гдето нравитъ на християнскитъ жители, тъй дълго подчинени подъ влиянието на турскитъ обичаи, сж приели всичкитъ видове на дива суровостъ, която на всѣкѣ и всѣкога е била отличителна черта на отоманския характеръ. Непрестаннитъ мои разходки по Варна ме запознаватъ всѣки денъ все повече и повече съ нейната непристъпна навъзнесеностъ. „Има ли у тебе антики?“ попитате вие нѣкой търговецъ, седещъ по турски — съ подгнати крака — въ дѣното на своето дюкянче и окръженъ съ гъсти облаци димъ отъ тютюнъ. — „Лекъ отказъ съ глава, лаконично „Йокъ!“ („нѣма“), произнесено съ студена важностъ и съ отвѣрнато на страна лице, е единствения отговоръ въ знакъ на отрицание. Въ случай на утвърдителенъ отговоръ, автоматътъ начева малко по малко да дохожда въ движение; глупава усмивка се появява на устнитъ му; кожната кесия се развързва понѣкога по цѣлъ половинъ часъ; и най-сетне — множество различни монети се сипятъ предъ васъ на масата заедно съ ценни медали отъ стара Гърция. Въ тази минута цѣлата физиономия на нумизмата се оживява съ бърза промѣна; жаждата за печала става главно нейно изражение; очитъ, до тогава почти неподвижни, раздвигватъ се по всички посоки, като да се страхуватъ отъ съгласието съ движенията и думитъ на честния спекулантъ. Благодарителната нишка на Ариадна е необходима въ лабиринта на следващитъ следъ това тънкости. Като нѣма ни най-малко понятие за достойнството на своитъ монети, търговецътъ се взира въ всичкитъ ваши движения, и ако забележи, че вниманието ви е обърнато главно къмъ нѣкоя каквато и да било монета, то вие може да бждете увѣрени, че нѣщо ужасно — 800 или 1,000 лева — подобно на внезапенъ електр. ударъ ще ви отблъсне отъ нея. Като разгадахъ най-после тая важна тайна, азъ се рѣшихъ да отправя външнитъ знакове на моя възторгъ и удивление на стари грошове и копейки. Само по тоя начинъ ми се удаде да купя до сега нѣколко стари монети и медали, отъ които нѣкои струва ми се, сж ценни. Но време е да се обърна къмъ главния предметъ на моето пѣтуване и да ви кажа нѣколко думи за направенитъ отъ мене открития.

Генерелъ Р., главнокомандующиятъ на крепостта, потвърди обясненията на Генералъ Г., т. е. че трудно е да се обогати човѣкъ съ каквито и да било открития въ Варна. За Кюстенджа и Минкалия той говори като за мѣста, тъй сжщо опустошени и оставени отъ бедното население. По неговото мнение би трѣбвало да отида въ Балкана, та да заваря въ неотколе покориения Созополъ предполагаемитъ следи отъ стария Аполоний, докато арменскитъ харти не сж успѣли още да погълнатъ последнитъ му остатъци. Но Ванра бѣ главната целъ на моитъ дирения. Желанието да докажа тържествеността на тая крепостъ съ стария Одесосъ, ми лежеше по-силно на сърдце, и струва ми се, не се излъгахъ въ своитъ очаквания; но затова пъкъ — колко грижи, колко трудове — смѣшни и досадни, понѣкога съ-всемъ нетърпими!

(Изъ „Българ. сборка“ год. VIII, кн. 7)

Тържественото откриване на въздигнатия паметникъ за падналитъ чинове отъ 8-я п. Прим. на Н. Ц. Височество полкъ въ г. Варна.

На 25 септемварий 1894 г. въ града ни най-тържественно се откри отъ Н. Ц. Височество въздигнатия при съборната черква паметникъ за падналитъ офицери, унт.-офицери и редници отъ 8-й п. Прим. на Н. Ц. Височество полкъ въ Сръбско-Българската война. Частъ за откриване пметника бѣше опредѣленъ 11-ий предъ обѣдъ, по което

време народътъ вече бѣше събранъ около паметника безброенъ и нареденъ.

Около 11 часа Т. Т. Ц. Ц. Височества пристигнаха отъ Евксиноградъ и бидоха посрещнати отъ войската, която бѣше построена при паметника. Н. Ц. Височество следъ като поздрави войската, влѣзе заедно съ Августейшата си съпруга и майка въ нарочно построения павилионъ предъ паметника. Тамъ се отслужи отъ Н. Пр. Варно-Преславски митрополитъ Симеонъ панихида за падналитъ войници въ Сръбско-Българската война, а следъ панихидата молебень за дългоденствието на Т. Т. Ц. Ц. Височества. Следъ това паметника, който бѣше закритъ съ черно платно, се откри и Н. Ц. Височество държа речъ предъ него, въ която си речъ Той описа съ малко, но най-изразителни думи участието, което е взелъ 8-й полкъ въ Сръбско-Българската война и обяви паметника вече откритъ. Следъ това Т. Т. Ц. Ц. Височества разгледаха паметника и прочетоха надписитъ на 4-тѣхъ му страни. После това следъ като войската дефилира предъ Т. Т. Ц. Ц. Височества, Господаритъ ни благоволиха да отидатъ въ военния клубъ, гдето имаше наредена закуска отъ офицеритъ на 8-й полкъ. Тамъ Негово Ц. Височество пи за здравие на Приморци. Следъ закуската Т. Т. Ц. Ц. Височества благоволиха да се разговарятъ съ поканенитъ тамъ гости, между които Княгинята и Августейшата майка на Княза съ общъ интересъ и съчувствие разпитваха съпругата на покойния Капитанъ Златевъ, убитъ въ войната, която заедно съ сирачето си се намираще тамъ, и както се научаваме Н. Ц. Височество княгинята и Августейшата майка на княза подарили по 1,000 л., а Н. Ц. Височество князътъ 2,000, всичко 4,000 л., които да служатъ за доискарване на паметника и като фондъ за подпомагане съпрузитъ, майкитъ и въобще родителитъ на пострадалитъ въ войната. Велика и света наистина идея! Идея, която има нужда отъ поддръжката на всичкитъ ни бедни и богати; идея, която ще благословятъ толкова невинни сирачета, толкова вдовици и остарѣли майки.

Т. Т. Ц. Ц. Височества следъ това заминаха къмъ Евксиноградъ съ френетически уралъ! Не трѣбва да забравимъ, че полицията въ този празникъ разви особена деятелностъ, та всичко стана най-редовно и тихо.

(изъ „Женски свѣтъ“ год. II, бр. 19)

B. Tachauer.

ДАЛЕЧНИ ВИДЕНИЯ

Варна е предъ насъ! И изведнажъ едно далечно фантазмагорично видение изпква предъ очитъ ни... Има отъ тогава сто хиляди години. Подъ новитъ горещи, слънчеви лъчи ледницитъ на Черно море отстъпваха крачка по крачка. Задаваше се най-после една милионна годишна нощъ девствената земя, която биваше веднага покрита съ мъхъ и трева. Странни животни поздравляваха зората чрезъ дълго ревење къмъ ослѣпителнитъ височини на балканитъ, къмъ безкрайнитъ пространства на едно си-возелено и пусто море. Мечкитъ на пещеритъ, вълцитъ и севернитъ елени царуваха последователно надъ тая зелена ивица. Наближаваше царството на човѣка. По брѣговетъ на Черно море племена, поколения. На издигнатия брѣгъ, пещерници убиваха съ боздугани мечки, за да поднесатъ на женитъ си огърлици отъ прешлени. Тукъ съхнѣха на слънцето кожи, кладѣха се огньове съ кремъкъ. И на тѣзи огньове се изливаха първитъ сѣчива, първитъ оржжия. Тукъ именно първобитниятъ човѣкъ встъпва въ владение на тая частъ отъ земята, излѣзла отъ небитието. Пещери послужили за подслонъ и

леговище, скалитъ за укрепителни линии, морскитъ вълни за постоянно прибѣжище. Въ езерото, на западъ рибари и ловци бѣха се настанили въ своитъ построени надъ колове, колиби, които ги защитяваха противъ опасноститъ на брѣга. Откритието на огъня имъ даде свободата. Почнаха да преораватъ земята, да се занимаватъ съ скотовѣдство и земедѣлие. Подслонитъ имъ бѣха построени отъ плетища и покрити съ трѣстика. При настѣпване на опасностъ, тѣ изтегляха своитъ строшливи мостове, съединяващи тѣхнитъ първи бойни блокхаузи съ брѣга... Изтекоха вѣкове, вѣкове на смутни времена, които предшестваха и подготвиха историята. Народитъ се раздвигватъ, Азиатци, Северняци, Сръдиземноморци, едни слизайки на югъ, други качвайки се на северъ. Често незначителни стѣклоновения, изхождащи отъ централната Азия, поради тайнствени, често неизвестни причини, каратъ народитъ да бждатъ въ постоянно движение... И единъ денъ, явиха се предъ очуденитъ туземци, които обитаваха Варненската областъ, високи и космати хора, съ сини очи и руса коса и брада: Тѣ бѣха тъй нареченитъ Тракийци. Отъ особенъ типъ хора, съ особени нрави, езикъ, станаха господари, а наноситъ на вѣковетъ покриха ги съвсемъ. Тѣ научиха туземцитъ да си погребватъ мъртавитъ, тѣ издигнаха ония безбройни могили, вѣроятно изкуствени, съ каквито сж покрити полетата на Варна, на Марица, Тунджа, толкова чудновато размножи въ известни долини. Тѣ бѣха гробницитъ на тоя народъ. Туземцитъ видѣха, какъ тия нови хора погребваха своитъ умрѣли, следъ като ги изгаряха на откритъ въздухъ върху кладата. Пепелъта и тая на кладата се прибираха и поставяха върху една плоска тухла или върху единъ пластъ прѣстъ за зидане. Всичко това покриваха съ сжщата глинена смѣсъ, а когато първиятъ пластъ бѣ достатъчно сухъ; тѣ поставяха последователно други такива, до като се достигнѣше желаемата дебелина, следъ което изглаждаха малко-много грижливо повърхността и прибавяха нѣкакви украшения. Подиръ това, обграждаха или покриваха гроба съ тиня отъ червена прѣстъ, носяща бѣли геометрически фигурки, съдържащи или съставляващи погребални приноси; ргзмѣсваха съ купича отъ дърва или жито, а всичко, покрито съ глина подлагаха на силенъ огънь, за да се изпече външната покривка, съдържаща пепелъта, която искаха да запазятъ; най-после, тоя видъ могила покриваха съ прѣстъ... Дълго време тия високи, едри, добри, весели, предприемчиви, воинствени войници, пристрастени въ пѣснитъ и музиката, живѣеха тамъ заедно съ други предисторически народи, смѣсващи се съ последващитъ поколения. Носящи на главата си покривка отъ лисича кожа, по тѣлото си една връхна риза, покрита съ пѣстра мантия, кундури отъ слонова кожа, едно копие, единъ малкъ щитъ и една кжса сабля, тѣ отиваха на ловъ за лѣвовете, за които Херодотъ ни говори, че плашели Ксерксовитъ калъски, воюваха и се покланяха на своя богъ Залмокисъ... После, единъ денъ младитъ тракийски войници, промушвайки съ своитъ копия вестоносца, когото тѣ всѣки петъ години изпращаха на своя богъ, видѣха да се очертаватъ на хоризонта на югъ отъ Варна, ладии отъ странни и непознати форми. Тѣ се приближиха до брѣга и спрѣха тамъ. Екипажитъ разговарѣха помежду си въ единъ неразбранъ за тѣхъ езикъ. Мжжетъ излѣззоха на сушата, а между тѣхъ единъ, говорещъ на Тракийски езикъ, обясни на очуденитъ войници, че той и другаритъ му пристигаха отъ Милетъ, единъ богатъ и цѣтущъ въ далечния изтокъ градъ. После ладнитъ си заминаха обратно, но нѣ-

колко месеца по-сетне тѣ се върнаха по-многобройни. Тоя пътъ вече скитницитъ не гледатъ да напуснатъ крайбрѣжието. Това бѣ едно завладяване, ограничаващо се обаче, въ околностъ на крайбрѣжието.

Милетскитъ Гърци си построиха жилища отъ камъни и дърво, залѣпени едно о друго и образуващи тѣсни улички, които заобиколиха съ високи и солидни стени. После докараха си жититъ и дадоха на новата колония името Одесусъ. Тракийцитъ не се възпротивиха на настаняването на чужденцитъ, които, прочее, не се интересуваха за дивата и почти недостъпна мѣстностъ на страната. Тракийцитъ се оттеглиха тамъ, но запазиха много селища около Одесуса. Едно отъ тѣхъ, на два или три километра далечъ отъ сегашната Варна, Варносъ, незначително тракийско градче, биде, всладствие едно интересно явление, предназначено да замѣсти гръцкото име на Милетската колония като лека-полека се забрави, и да означава съвременната Варна. Одесусъ стана важенъ търговски центъръ. Тамъ идваха Дакитъ и Скититъ отъ Добруджа и южна Русия, Мизийцитъ отъ вътрешностъ, представителитъ отъ всички тракийски племена, Кробицитъ и Трибалитъ, Сабиритъ и Одризитъ, Долонцитъ и Циконитъ, Едонцитъ и Бризитъ, Бизалтитъ и Гетитъ, всички привлечени отъ тоя новъ центъръ на цивилизацията, както нощнитъ пеперудки отъ пламъка, съблизавани отъ алчното желание, което ги тласкаше къмъ тоя изникналъ като по чудо, на брѣговетъ на Понтусъ Еуксинусъ, градъ. Едно естествено, инстинктивно влѣчение тласкаше Варваритъ къмъ тая колония и къмъ другитъ, като Малоазийскитъ Гърци се бѣха разпрѣснали по крайбрѣжието. Тѣ пристигаха съ своитъ кола на четири колелета, съ осемъ спици всѣко едно. Брадати, космати, презирайки често всѣкаква покривка на главата, презъ строгитъ зими, носѣха една кожа отъ лисича мѣждъ или груба вълна и единъ хитонъ отъ остро платно, отворенъ на гърдитъ и заобиколенъ отъ покриващъ тѣлото имъ до колѣне, поясъ на кръста. Зимно време, тѣ се завиваха въ мантия, украсена понѣкога съ ширити, покриваха си главата съ качулка. Гащитъ имъ слизаха до глезенитъ. Лѣте, тѣ ходѣха боси, а зиме се обуваха съ кожени опинци. Женитъ имъ ги последваха, носещи на главата си вълнени или шаечени кърпи, кжса рокля, кжде-ля и вретено въ ржце, спяще дете, увиснало на гърба имъ. Търговецътъ гъркъ, завитъ въ своята отъ тънъкъ платъ хламида, на която той умѣеше да повдига края съ елегантностъ на ржка, обутъ съ сандали отъ шавена кожа, продаваше на Варваритъ оржжия, сѣчива, скжпоценности, южни плодове, Хубави гъркини се разхождаха, гледайки съ единъ сжщевременно, любовитенъ, забавенъ и презрителенъ погледъ тия тежки и брадати Тракийци. Въ пристанището кораби разтоварваха чували и сандѣци. Следъ малко, подъ звука на флейти, маневритъ на отплуването привличаха разхождачитъ.

Градътъ расте и обгатава. Отварятъ се магазини и ателиета. Размѣната въ натура се замѣни съ изплащане въ монети, носящи лика на Великия богъ на Тракийцитъ, съ дълга брада, рошава коса, облѣченъ въ дълга туника, стегната на кръста, и наметало, покриващо рамената; държашъ въ едната си ржка рогъ, отъ който изпадаха богатствата на земята, а въ другата, дървена паница за събиране дароветъ на вѣрващитъ. Той бѣ единъ подземенъ богъ, оплодяващъ земята въ нейнитъ дълбочини. Издигнатъ му бѣ мраморенъ и глиненъ храмъ и отпразднувани бѣха въ негова честь, внушителни празници.

Гърцитъ въведоха писмото и науката си. Наложиха редъ. Гражданитъ се събираха въ агора (чаршия) и тамъ слушаха решенията

на съвета на старейшитѣ. Градътъ стана центъръ на федерацията на гръцкитѣ градове на Понтусъ Еуксинусъ. Лека полека Тракийци и Гърци се сдружаватъ въ своя политически и общественъ животъ, двата народа се взаимно проникватъ, и обединяватъ. Ту възтържествува Варваринътъ чрезъ своята груба сила въ деня, въ който цивилизованиятъ Гръкъ го е научилъ и си служи по-добре съ нея, ту тъй че остава да бжде на свой редъ, завладѣнъ чрезъ благостта на нравитѣ, произходяща отъ богатството. Тая работа на смѣшение се свърши въ щета на тракиеца, гъркътъ, въ края на краищата възтържествува, старото тракийско племе се изхаби, изроди, изчезна.

Варна продължи своя животъ презъ вѣковетѣ. Народитѣ, които оставиха следи отъ своето минаване, били тѣ персийци на Дария, отиващи у скититѣ, македонци на Филиппа, воюващи противъ тракийцитѣ, римлянитѣ, борящи се противъ дикитѣ и сарматитѣ, готи, хуни, славяне, норманди, маджари, даже гали, нахлуващи въ Византийската империя, били тѣ, по-късно, руски сръдновѣковни царе, биещи се противъ византийскитѣ императори, маджари съ турци, руси съ султанитѣ, французи и англичани съ руситѣ, винаги армитѣ въ най-различни униформи, отъ кожитѣ на дивни животни на тракийцитѣ, до тия на модернитѣ ни съвременни войски, всички сж ходили по сжщия нашъ пѣтъ, пребродили тая българска земя по сжщитѣ мѣста, преминали балканитѣ по сжщитѣ проходи. Вѣкове сж преминали... Влизаме въ Варна. Единъ джаздъ бандъ свири край насъ... Видението изчезна!

Изъ „La parole bulgare“.

Всеѣки, който се интересува за Варна, трѣбва да стане абонатъ на в. „Варненски Кореняк“.

Д-ръ К. Свраковъ.

Варна има нужда отъ училищни здания.

I.

Въ брой 528 отъ 4. 11. т. г. на в. „Варненска поща“ Г-нъ Н. Милковъ наново повдига много пѣти повдигания отъ страна на родители учители, училищни инспектори и много общественици въпросъ за голѣмата нужда отъ училищни здания, както за висшето и сръдно училище въ града, така и за основнитѣ училища — първоначални и прогимназии.

Прокарваме широки улици и ги китонираме, строимъ скъпи мостове, издигаме палати — затвори за престѣпницитѣ и убийцитѣ, отпущатъ се хиляди и десетки хиляди лева за игрища, лѣтовища и трапезари, защото престѣпно е да затваряме очи и немаримъ за голѣмитѣ нужди отъ повече грижи за отгледването на децата, нашето бждеще, надеждата народна. Защо сж тия игрища, тия лѣтовища и трапезарии, ако условията, при които растатъ и се развиватъ децата, сж цѣла отрова, убийствени за тѣхния организъмъ? Кому не е известна истината, че по-добре е да предпазимъ децата отъ заболяване, да се погрижимъ за правилното имъ развитие, отколкото да ги лѣкуваме, когато заболяватъ. „Като се прекатурне колата, умове и пѣтища колкото щешъ“, казва пословицата, „но всичко е безполезно, късно“.

Родители и Варненски граждани, не виждате ли, че улицитѣ на града сж пълни отъ сутринъ до вечеръ съ деца и младежи — ученици и ученички, които скитатъ и правятъ пакости. Едни отъ тѣхъ, вземете студентитѣ, бързатъ отъ единъ край на града къмъ другия, за да чуятъ своитѣ професори ту въ академията, ту въ зала „Съеди-

нение“ или въ „Ученическото кино“. Ученицитѣ и ученичкитѣ отъ мъжката гимназия почти всеѣки денъ маршируватъ отъ едната гимназия къмъ другата, защото това имъ се налага по липса на класни стаи въ мъжката гимназия. Най-лошо е, обаче положението на невъзрастнитѣ деца отъ основнитѣ училища. Цѣли класове и отдѣления, почти половината отъ децата въ известни училища, сж свободни отъ занятия цѣлъ преди обѣдъ или следъ обѣдъ и се скитатъ по улицитѣ — занятията въ тия училища сж ПОЛУДНЕВНИ. Какво значи полудневни занятия и какви сж резултатитѣ за здравето, успѣха и възпитанието на децата, това е единъ въпросъ, по който ние ще се повърнемъ допълнително, а нека сега подкрепимъ съ факти това, кое-кажемъ по-горе.

Едно отъ най-добре нареденитѣ основни училища въ града ни е училището „Св. Климентъ“. Това училище е въ центъра на града и разполага съ нова и хигиенична сграда. По едно време, това не бѣше отдавна, единъ училищенъ инспекторъ го бѣше класиралъ като образцово.

При какви условия работятъ, прочее, сега децата въ това нѣкога „Образцово училище“?

Ето тия условия:

Училището има 8 и словомъ осемъ класни стаи. Едната отъ тѣхъ е определена и заета като забавачница — съ 50 деца въ нея. Останалитѣ 7 класни стаи трѣбва да обслужватъ на децата отъ 14 паралелки, въ всѣка една отъ които има отъ 41 до 51 деца. Значи, всеѣки две паралелки разполагатъ само съ една стая. Понеже 100 деца отъ тия две паралелки не могатъ да учатъ едновременно въ стаята, то едната паралелка учи една седмица преди обѣдъ, а другата — следъ обѣдъ. Следната седмица тѣ се смѣняватъ. Тия, които учатъ преди обѣдъ, почватъ въ 8 ч. и продължаватъ до 12 ч. и 15 м. респ. 12 ч. и 30 м., а другитѣ, които до това време се скитатъ по улицитѣ, ше почнатъ въ 1 ч. и 30 м. и, АКО ИМА ОСВѢТЛЕНИЕ, ше свършатъ въ 5 ч. и 30 м. респ. въ 6 часа.

Споредъ програмата на основнитѣ училища, ученицитѣ отъ първоначалното училище иматъ отъ 23—26 ч. седмично, плюсъ 4 часа незадължителни за изучаване чужди езикъ, а тия отъ прогимназията — отъ 26 до 31, включително незадължителнитѣ. При тоя брой часове и споредъ както е разпредѣлено времето на дена за дветѣ смѣни, то трѣбва или да се намали броятъ на часоветѣ или да се съкратятъ часоветѣ или пъкъ да се почва толкова рано сутринъ, че първиятъ часъ да се счита за изгубенъ, поради закъсняване на децата.

Особено трудно е положението на ония деца, които иматъ желание да учатъ нѣмски или френски. Тия деца, броятъ на които стига въ училището 120, сж раздѣлени на 6 групи. За тѣхъ нѣматъ свободни стаи и тѣ трѣбва да се занимаватъ въ задушнитѣ и непометени стаи, следъ като на обѣдъ или следъ 6 часа ги опразнатъ децата. Тия деца ше останатъ тукъ до 7.

Какъвъ успѣхъ и какво държане може да се очаква отъ тия деца е въпросъ, по който ще се повърнемъ.

Ж. Жековъ.

Българскиятъ Викторъ Юго.

Влиянието на френската литература върху нашата датира отъ сръдата на XIX столѣтие. Болшинството на нашитѣ писатели, учени, поети, знаятъ да говорятъ и да пишатъ изцяло езикъ на Викторъ Юго.

Кой отъ насъ не е челъ на френски или на български произведения на Викторъ Юго — този великъ френски народенъ поетъ, сла-

вата на когото се носи и вънъ отъ Франция. Този „революционеръ“ на изящния френски езикъ; този майсторъ на звучността на ритма; този великъ поетъ на човѣколюбие, на братството и на мира между народитѣ, този поетъ, който дигна мощенъ гласъ за поробенитѣ, за България, която се бореше за свобода и обединение? Едничката негова поетическа и човѣколюбива дейностъ е упражнила голѣмо влияние върху нашия народенъ поетъ, Ив. Вазовъ. Това лесно се обяснява съ факта, че Викторъ Юго — френскиятъ народенъ поетъ, живѣеше въ Франция — майката на цивилизацията, на свободата, а нашиятъ народенъ поетъ, Ив. Вазовъ, живѣеше въ поробена България, която влачеше оковитѣ на турското робство и не можеше да излѣкува още робскитѣ си рани. Това влияние заслужава да бжде предметъ на особенни изучавания, които не могатъ въ колониитѣ на единъ вестникъ да се изложатъ. Вкратце, отношението на Викторъ Юго къмъ Ив. Вазовъ може да се назове, като учителъ къмъ ученика.

Ние полагаме, че нашиятъ народенъ поетъ е обогатилъ ума си и възвисилъ душата си, като дошълъ въ съприкосновение съ ума и душата на Викторъ Юго.

Кой не е челъ отъ насъ „Chatiment“, „Familles d'Automne“, „Légende des Siècles“ и др. и „Епопеята на забравенитѣ“, и не е съгледалъ непосредствения екотъ на великия гений на Викторъ Юго? Кой не е челъ „Misérables“, (Клетницитѣ) и подъ „Игото“ и не е забелязалъ влиянието на Викторъ Юго?

Не сж само тѣзи сравнения, които изтъкватъ прѣкото влияние на Викторъ Юго върху Ив. Вазовъ, когото наричаме „Българския Викторъ Юго“. Интересътъ на нашитѣ интеллигентни лица къмъ езика на Викторъ Юго и до сега не е отслабналъ, а повече се разраства, предъ видъ обстоятелството, че изящниятъ френски езикъ обединява всичкитѣ народи.

Българскиятъ Викторъ Юго се чете съ обаяние, изучаватъ се отъ всички почти стиховетѣ му на изусть. Това се дължи на мощното слово на звучния стихъ, който упражнява обаяние върху душата ни. Сжщо и неговиятъ учителъ, Викторъ Юго, се радва на сжщата участъ въ Франция. Два гения — гениятъ на Франция и гениятъ на България — се съчетаватъ и блестятъ по свѣтовния друмъ на съответнитѣ народи, движещи се къмъ възходъ и къмъ напредѣкъ.

Четете и разпространявайте „Варн. Кореняк“.

Д-ръ П. Д. Скорчевъ.

Чуждитѣ влияния върху нашия народенъ говоръ.

Езикътъ ни е безплътниятъ изразъ на преживѣлицитѣ въ историята на нашия народъ. Той е най-богатата ни съкровищница, що пази скъпоценноститѣ събирани презъ вѣковетѣ отъ нашето племе, което, изгубило всичко, свободата си дори, е тайло въ глѣбинитѣ на душата си като най-висше свое благо своя скъпъ майчинъ езикъ.

Но все пакъ превратноститѣ на сждбата, жестока и безсърдечна, които нашия народъ е изпиталъ презъ своя многовѣковенъ животъ не сж останали безмълвни — тѣ сж се запазили въ неговия говоръ, въ днешния нашъ български езикъ.

Разглеждайки чуждитѣ влияния върху нашия народенъ говоръ ние стоимъ въ недоумение предъ едно странно, необяснимо обстоятелство: до като нашиятъ езикъ гъмжи отъ чужди заемки, проникнали въ него отъ всички наши близки и далечни съседи — отъ славната оная доба на първото наше царство, отъ Аспаруха до Бориса, отъ езика на тия първостроители на нашата дър-

жава въ нашия говоръ, въ тоя на тѣхнитѣ днешни потомци не сж останали никакви следи освенъ две — три думи: капище, кумиръ, боляръ.

Славянскитѣ българи приематъ отъ своитѣ обединители ржководството на държавата, отъ тѣхния първобългарски езикъ — нищо!

За това пъкъ въ последствие ние лакомо сме грабили отъ чужди езикови съкровищници. Изпърво отъ готитѣ (хлѣбъ, кладенецъ, лѣкаръ, кръстъ, блюдо, витязъ, князь, пенецъ, шлемъ), после отъ гърци, латино-власти, генуезци и дубровчани, а най-вече отъ турцитѣ. Найдълбоко и най-всестранно, съ покушения върху нашата граматика дори, е това петвѣковно турско нахлуване въ дебритѣ на нашия народенъ говоръ. Ние и днесъ, следъ 56 годишна политическа и просвѣтна независимостъ, все още сме смирили раби на тоя турски езикъ, който ни е довлѣкълъ отъ персийско-арабския културенъ миръ по-трѣбни и непотрѣбни измѣстили нашитѣ родни — думи и изрази, опорочилъ е езика ни съ турски окончания на наши прилагателни, сжществителни и глаголи. Всички почти наши възкличания и дребни частици на речта: вай, бай, дий, ялла, чиба, къшъ, сусъ, чушъ, патъ, тешки, чунки, белки, санкимъ — сж турско-персийски!

Ние, просвѣтителитѣ днешни българи, не познаваме тоя нашъ многоликъ езикъ. Ние не знаемъ кое е наше, кое е „чисто“ и кое е „калпаво“, ние не знаемъ кое и какъ да изхвърлимъ изъ нашия езикъ. Ние не можемъ, наистина, изъ коренъ да очистимъ всичко, което презъ вѣковния животъ на нашия народъ се е напластило въ Авгиевитѣ обори на нашия езикъ. Обаче ние сме длъжни да знаемъ, преди всичко отъ чисто наученъ интересъ, чуждитѣ заемки въ нашия езикъ. А после ще дойде една необходима, разумна чистка.

Почитването на нашия езикъ не бива да става набързо, припрѣно, за да не се повторятъ грѣшкитѣ и недомислитята станали при преименуването на нашитѣ населени мѣста. Починътъ на в. Миръ да се изхвърлятъ чуждицитѣ нахлули напоследѣкъ като плѣвелъ въ безстопанска нива въ нашия книжовенъ и най-вече въ вестникарския ни езикъ е твърде похваленъ, той е една радостна и добровестна искра, която ще възпламени любовъ и усърдие къмъ чистъ и разбранъ български езикъ. Отрадно е, че народътъ ни все повече се увлича и пристрастява къмъ тази езикова почистка. Обаче все пакъ в. Миръ трѣбва да държи на една прилична висота това свое тѣй навременно начинание и да не допуска наивни и невежествени писания по езикови въпроси. Въ броя отъ 13 августъ на вестника единъ малко-търновски дописникъ възторжено съобщава радостта си, която изпиталъ като откровение отъ една баба, узнавайки отъ нея че ДИЛАФЪ е чисто българска дума „да лаве“ („да лави“). А истината е, че намиращитѣ се подъ непосредно грѣцко влияние мало-търновци сж останали по-вѣрни отъ насъ на грѣцката дума „дилави“ (собств. „диалавис“ отъ дила-лавано, хващамъ), която грѣцкото простолудие измѣня отпосле въ „дилафи“.*

Та не е всеѣкому работа да чисти езикъ особено чрезъ откровение. А твърде би било желателно в. Миръ да има едно вешо лице, което съ умение да преглежда всѣка дописка за стѣлбеца на Черноризецъ Храбра, та тогава тя да се печата.

Макаръ че почистката трѣбва на първо време да засегне най-прѣснитѣ чуждици въ нашия езикъ,

Въ броя на в. Миръ отъ 12. IX. 36 год. Д-ръ А. Миладиновъ погрѣшно посочва, като чисто български думитѣ: л а с т а р а т я е грѣцка „в л а с т а р и“ отъ „в л а с т а н о“ — никна, давамъ издѣлки; к о ш у л я, а т я е отъ латински c a s u l a, т. е. риза наподобяваща конусовидна хижна, кжщица (c a s a) глед. Wb. d. rōm. Altērum.

които още не сж станали негова плът и кръв, все пакъ по-сетне ние ша трѣбва да посегнемъ и на по-стари нѣкои заемки, а може би следъ време дори и на такива, които народътъ ни чувствува като вече напълно свои, каквито сж напр. хлевоустъ, хрисимъ, харенъ; палавъ, нефелитъ, халосанъ, слисанъ, залисанъ; клонъ, миризма, хѳра хорѳ, съпкасвамъ, пеша и уфейквамъ; кавалъ, гайда, левентъ; погаче, пражола, фурка и фъркулица; плоска, глечъ, целина, прасъ, кромидъ, пѣпешъ и агорида; босилекъ, кринъ, синоръ, орисия, лиляка, дипло и много други. Но все пакъ не е ни срамъ, ни грѣхъ, ако не посегнемъ на чуждитѣ, които си сж вече напълно наши и за които би трѣбвало да измисляме съвсемъ нови думи. Азъ ще се опитамъ да дамъ въ нѣколко последователни статии съ особенъ огледъ на варненския говоръ по едно сбито изложение на чуждитѣ влияния — грѣцко, латинско-влашко, турско, италианско, нѣмско; а руското ще остане ненагнато, защото ние имаме съ руситѣ братско езиково даване-вземане още отъ старо и отъ ново време.

Тия влияния сж въ голѣмата си частъ откопешни, нѣкои заемки сж неотемлимо достояние на нашия народенъ говоръ, други сж лишени и лесно изхвърлими.

Изучаването на тѣзи езикови влияния ни разкрива тъмнитѣ страници на нашето минало, то е отъ голѣма културно-исторична стойностъ за нашия народъ.

Ж. Ж. Доревъ.

За българската книга.

Често срѣщаме младежи да носятъ книги, въ преводи на български, отъ чуждестранна литература: сензационни, порнографически, леки романи и други книги, отъ които младежътъ не може да извлѣче сериозна духовна храна. Тази наклонностъ на младежитѣ къмъ подобна литература е осждителна, защото пренебрегва своята родна книга, не обръща внимание на българското художествено слово. Трѣбва да обичаме преди всичко своето, да обичаме българската книга, която ни дава сериозна духовна храна. Съвременнитѣ наши писатели, нека ни бжде позволено да говоримъ открито, подъ влиянието на новото време, сж се отклонили отъ своето призвание, и отражавайки чуждото, не се вдъхновяватъ отъ народнитѣ идеали, отъ народнитѣ нрави и обичаи, отъ народния битъ и отъ миналото, за да пишатъ книги, разкази и други списания, които да възпитаватъ младежътъ. Българскиятъ народенъ битъ представлява още единъ свѣтъ, който не е пребрѳденъ и изследванъ. Художествено то и сочно слово на великия народенъ поетъ Ив. Вазовъ ни даде цѣла българска литература, която захранва младежътъ още отъ ранна възраст съ най-чисти и свѣтли чувства и съ възвишенъ патриотически духъ. Днесъ ние не срѣщаме творби, като „Подъ Игото“, „Епопея на забравенитѣ“ и др. на народния поетъ и писателъ Ив. Вазовъ, който обезсмърти името си, тъй като творенията му сж пропити отъ историческиятъ и народни идеали на българския народъ, отъ неговия животъ. Безсмъртниятъ гений на Ив. Вазовъ създаде епоха въ нашата литература. Цѣли поколения и сега още сж чели и четатъ неговитѣ творения, отъ гдето черпатъ наслада и поука. Проявата на всички патриотически чувства по бойнитѣ полета за защита на отечеството се дължи преди всичко на българската книга. Съвременнитѣ български писатели въ болшинството си насаждаатъ у насъ духа на новото време, а не българския духъ, който е крепилъ народа ни презъ вѣкове и който още го крепи. Младежътъ изисква сериозна духовна храна за възпитанието си, за закрепване на

родния духъ, и не трѣбва да й се дава зловередна, лека литература. Въ живота на народа ни. а въ славното и величаво минало, въ душата на народа ни, въ народнитѣ умотоврения се намиратъ неизчерпаеми извори за образцови литературни творения, пропити отъ патриотически чувства. До колкото си спомнямъ, по този случай, имаме околжко № 8730 отъ 19 априлъ 1927 г., издадено отъ Министерството на Нар. Просвѣта до всичкитѣ министри, което е пропито съ великъ народенъ духъ, съ любовъ къмъ родната българска книга. Желателно е, това околжко да се повтори за изпълнение.

Ние допускаме, че българскиятъ писателъ може да се ръководи отъ нѣкоя чужда литература, но дължъ му се налага да даде български обликъ на литературното си творение, защото той е учителъ, възпитателъ на своя народъ, който трѣбва да крепи у него народно съзнание, отечестволубие, любовъ къмъ миналото, което е съкровищница на всички наши чисти и скжпи ценности и свѣтли идеали. Съ подобни творения днешниятъ писателъ ще отклони младежътъ отъ сензационна, лека и зловередна литература.

Я. Р.

Варненскитѣ морски бани презъ 1936 г.

Споредъ статистиката на курортното бюро, варненското лѣтoviще е било посетено до 1. октомврий отъ 17,959 лѣтовници, отъ които 11,998 българи отъ страната, останалитѣ (5961) сж отъ странство. Най-много лѣтовници сж дошли отъ Чехословакия: 2,214, отъ Австрия 1,006, отъ Полша 834, отъ Унгария 505, за другитѣ държави се падатъ всичко 1,402. Дирекцията на бюрото признава, че тази годишната лѣтовнишна кампания е била по-слаба отъ миналогодишната (рекордната) съ нѣколко хиляди лѣтовници, но вмѣсто това се констатира сравнително подобряване въ качествено отношение на посетителитѣ отъ чужбина (по-подбрана публика) и затова дирекцията предполага, че тази година сж влѣзли въ Варна около 100 милиона лева. Разбира се, тая цифра е само предполагаема, защото статистика отъ такова естество мжчно се подава на изчисление.

ХРОНИКА

По случай чествуването на 31 занаятчий въ Варна за тѣхната 50 год. дейностъ, дружеството ни изпрати следната телеграма:

Председателю Общото
Занаятчийско Сдружение
Варна

Културно Просвѣтното Икономическо Дружество „Варненски Кореняк“ поднесе на юбиларитѣ най-сърдечни поздравии и благопожелания. Нека тѣхния упоритъ трудъ служи за примѣръ и назидание на младото поколение.

председателъ (подп.) Мановъ.

Приятно ни е, да съобщимъ, че нашия отличенъ съгражданинъ и добъръ приятелъ Крумъ В. Караджовъ откупи аптеката на покойния Накашевъ и отъ 5 ноемврий т. г. сжщата функционира на негово име.

Като го поздравяваме по тоя случай, желаемъ му здраве и успѣхъ въ работата.

Обръщаме вниманието на г. Кмета, че много граждани се оплакватъ за бавното движение на молбитѣ, подавани отъ тѣхъ въ разнитѣ отдѣления, било въ техническото, било въ финансовото и пр. Тази бавностъ проличава особено въ техническото отдѣление, гдето молбитѣ се бавятъ съ месеци по маситѣ на служителитѣ. За да се пре-

крати това недоволство въ гражданството, желателно е да нареди г. кмета до началницитѣ на отдѣленията за бързото движение на молбитѣ и за внимателното имъ изучаване, а не повърхностно. Независимо отъ това да нареди, щото молбитѣ да не се губятъ подъ отговорностъ.

Бившиятъ на технич. отдѣление при общината трѣбва да се обърне не само къмъ паважна на улицитѣ, но и къмъ тротоаритѣ, по които има пречупени плочки и при джждовно време образуватъ се локви, които прѣчатъ на свободното движение.

Бържитъ нашитѣ напомнания, грѣшкитѣ пакъ се повтарятъ, а тия грѣшки оцетяватъ общинската каса. Наскоро бѣ шосирана частъ отъ ул. „Д-ръ Пюскилиевъ“. Шосироваката се развали, за да се прокара общински каналъ за зеленчуковия пазаръ. Това не трѣбваше ли да се предаиди по-рано? Лошо впечатление прави, когато се развалятъ шосета, наскоро правени, за да се прокара отново канализация отъ самата община.

Бул. „Мария Луиза“ се киторира и се поправила бордюритѣ. Следъ свършване на работата, не трѣбва ли да се дигне онова, което стои разхвърлено по булеварда?

Общинската управа трѣбва да направи всичко възможно, за да имаме редовно електрическо освѣтление. Ако има прѣчки, които не зависятъ отъ общинската управа, трѣбва да се направятъ надлежитѣ постжпки за по-скорошно уреждане на въпроса.

Исканията на пенсионеритѣ сж справедливи и следва да се ува-

жатъ отъ надлежното министерство. Тѣзи искания сж следнитѣ:

а) пенситѣ да се изплащатъ ежемесечно по чекови книжки.

б) да се отмѣни напълно наредбата на закона за одржжитѣ отъ 3—5 на сто върху пенситѣ.

Съобщаваме на всички членове на Д-во „Варненски Кореняк“, че члена на сжщото Я. Г. Василевъ ул. „6 септемврий“ № 4 предлага услугитѣ си при най-износни цени, да боядисва, чисти и глади всѣ какви дрехи.

Препоржчваме го на нашитѣ членове, познавайки добре работата му.

За лотарията на съюза на журналиститѣ въ България принудени сме да напишемъ нѣколко реда. Управата на този съюзъ бѣ издала околжко №376 отъ 5 февр. 1934 г. до всички съюзни членове въ царството, съ което околжко се молятъ тѣ да разпространяватъ лотарийнитѣ билети между широкитѣ народни маси съ целъ да се създаде фондъ за посмъртната каса. Поводъ за да напишемъ тѣзи редове, послужи многото оплаквания на варненски граждани, които сж купили лотарийни билети, обаче и до днесъ никаква последица. По всѣка вѣроятностъ управата на съюза ликвидира лотарията и желателно е да се обяви на купувачитѣ, отъ кжде могатъ да си получатъ пратената сума. Управата много добре знае, че има голѣма отговорностъ, както тя сама признава това въ гореспоменатото околжко. За отбѣгване неприятности, повтаряме, желателно е часъ по-скоро да се ликвидира съ този въпросъ.

Печатница „Просвѣщение“ — Варна

Варненци!

За новата 1937 година

освобождавате се отъ покупка на разни подаръци за домашнитѣ и роднинитѣ Ви.

Ангажирайте си веднага по 1/4 лотарийни билети отъ бюрото „Бѣлг. Държавна Лотария“ на г. Преславъ Преславски (задъ общината и окол. сждъ) и ето Ви най-скжпи и щасливи подаръци!

Собственици!

Искате ли да се отървете отъ тежки ипотечни и др. задължения, запишете се въ „Собственъ домъ“ който раздава спестовни износни заеми.

Длъжници!

Искате ли да спасите имота си отъ публична продажба, станете членове на „Собственъ домъ“, кждето ще намѣритѣ износни заеми. Могатъ да бждатъ преостжпени и стари №-ра съ изминато времечакане. Подробни утввания при представителя Симоонъ Симооновъ, ул. „Воденъ“ №15, срещу сладкарница „Македония“.

Разбрахте ли?

Ателие „ПРОГРЕСЪ“ чисти и боядисва всѣ какви дрехи отлично при износни цени.

Варна, ул. „6 септемврий“ № 4, телеф. 2493

Я. Г. Василевъ

При ново открития строго семеенъ аперитивъ (въ бившия аперитивъ „Балканъ“) на площадь „Независимостъ“ (Мусалла)

„Чучулигата“

ще намѣрите винаги чисти натурални напитки и отлична скара.

Съдържателъ: Коста Щеревъ.

Платете си абонамента!